

24. Aarg.

30. Januar 1908.

Nr. 2.

Nogle Bemærkninger i Anledning af „Hebron“-Sagen.

Naar man tager »Akterne« i »Hebron«-Sagen for sig: Forhøret angaaende Forholdene paa Pigeheimmet »Hebron«, udgivet ved Justitsministeriets Foranstaltning, og Sagens Forhandling i Folketinget, som den findes stenografisk gengivet i Rigsdagstidende, og naar man samtidig erindrer Pressens Behandling af Sagen, da faar man — foruden en hel Række andre Fornemmelser — et overmaade stærkt Indtryk af to Ting:

at Omsorgen og Opdragelsen af de hjemløse, forsømte og saakaldte »forbryderiske« Børn ikke er i de rette Hænder,

og at vort offentlige Liv, som det fremtræder i Presse og Folkerepræsentation, ikke er i de rette Hænder.

Paa den ene Side har man et hjerteskræende Billede af vanrøgtede Børn og paa den anden Side Billedet af et vanrøgtet Samfund. Og disse to Billeder er nøje sammenhængende — ja, i den Grad, at det iørste, det af de vanrøgtede Børn, egentlig kun er et lille Afsnit af det andet og meget større, det af det vanrøgtede Samfund.

Her rejses der en Sag, der angaar Samfundets mest værgeløse, her henledes Offentlighedens Opmærksomhed paa, at disse

værgeløse, der som hjemløse, forsømte eller vanartede er overgivet i Samfundets Hænder, at de vanrøgtet — vanrøgtet legemligt og aandeligt.

Og hvad siger saa Offentligheden hertil?

Igennem sit mangemundede Talerør, Pressen, rejser den alle mulige og umulige uvæsentlige og den egentlige Sag, de vanrøgtede Børn, ganske uvedkommende Spørgsmaal, og denne Sag faar den samme Skæbne, som er enhver Sag vis, der kommer til offentlig Behandling i dette af Partipolitik befængte Samfund: der gaar Politik i den. Den bruges som Knippel af politiske Modstandere. Det staaende partipolitiske Slagsmaal faar ny Næring, og der opstaar en saadan Larm, at det Skrig, der var udstødt paa de vanrøgtede Børns Vegne, maaske nok noget uartikuleret, men dog med en umiskendelig ægte Tone, det drukner næsten helt i Larmen, og der hvirvles saa meget Støv og Smuds op under det partipolitiske Slagsmaal, at Folk ikke kan se det, hvorved Opmærksomheden alene burde fæstes, men ser alt muligt andet, snakker om alt muligt andet og forarges over alt muligt andet.

Naa, saa naar Sagen ind i Rigsdagen. Nu var der maaske ikke saa megen Grund